

præsidenten ikke forstaaet at instruere sine Mellemænd, eller ogsaa have disse ikke forstaaet den Instruktion, som han har givet dem, et af to maa være Tilfældet. Men det er for Resten ikke den højtærede Konseilspræsident, som skulde være misfornøjet med, at han fik Højres Støtte, det er snarere Højre, som skulde være misfornøjet med, at det har givet ham den, thi uden Højres Støtte kunde han overhovedet ikke have gennemført noget som helst, og saa havde det været letsindigt at paatage sig Opgaven, og det forekommer mig, at der ikke har været Grund til at antage, at en saadan Letsindighed har været til Stede. Jeg har ikke villet sige og har heller ikke sagt — det vil jeg fralægge mig allerede paa dette Tidspunkt — et eneste Ord, som ikke er i fuld Overensstemmelse med, hvad mindst 20 Medlemmer af Gruppen have hørt paa. . . .“

Konseilspræsident *Holstein* udtalte derpaa følgende (F. Sp. 102):

. . . „Jeg har ikke bedt nogen om at henvende sig til Højre for at faa at vide, om Partiet vilde støtte et Ministerium, som jeg dannede, eller om det ikke vilde. Jeg har paataget mig overfor Kongen at gøre Forsøg paa at danne et Ministerium. Jeg havde faaet at vide, at de to Grupper, der til sammen ere de 22, vilde støtte mig, og derefter har jeg henvendt mig til Repræsentanter for „de 27“, for at faa at vide, om de ogsaa vilde støtte mig. Da jeg havde faaet bekræftende Svar, ansaa jeg det for tilstrækkeligt til at danne et Ministerium. Jeg har ikke, hverken direkte eller indirekte, henvendt mig til Højre. Hvis andre have gjort det, er det sket uden min Opfordring og uden mit Vidende. — Men det har ikke været Højre ubekendt, at jeg ikke forlangte deres Støtte. Thi da der var et Møde her, hvor der mellem Venstregrupperne blev forhandlet med mig om Dannelsen af Ministeriet, kom et Medlem af Højre*) . . . ind og meddelte, at Højre vilde støtte et Ministerium, der blev dannet paa Grundlag af Forligspunkterne, altsaa Københavns Befæstnings Nedlæggelse og Indskrænkning af Udgifterne i det bestemte Antal Aar, hvis jeg vilde danne det. Dertil svarede jeg, at jeg ikke havde bedt om Højres Meddelelse i denne Sag, ikke blot ikke bedt om de Herrers Støtte, men ikke en Gang bedt om at faa noget at vide af dem i denne Sag. Jeg kunde mærke, det kom det ærede Medlem af Højre ubehageligt og overraskende, og jeg søgte derfor, i øvrigt med Venlighed, at vise, at det ikke var min Hensigt at fornærme ham eller fornærme Partiet, men at jeg hverken havde ønsket, ventet eller bedt om deres Støtte til dette Program. Nu siger det ærede Medlem.

*) c: Parkov, se ndfr.